

BIBLIA

A februári elmélkedéseket a székesfehérvári közösség tagjai (sorrendben Magyar László, Singer József, Magyariné Pál Laura és Deli József), a márciusiakat Várnai László (Balatonboglár) készítette.

Február 2. — Évközi 4. vasárnap — Lk 2,22–40 — Jézus bemutatása a templomban

Számomra ennek az evangéliumi résznek egyik kiemelkedő alakja Simeon, aki élete ajándékának éli meg, hogy megláthatja, kezébe foghatja Jézust. Ki is ez a Simeon?

Igaznak tartott személy, tehát a magatartása, cselekedetei megegyeznek azzal, amit gondol, amit a lelkiismerete diktál. Istenfélő, mert félti, óvja, vigyázza, keresi Istent és az ő közelségét, de a félelme talán leginkább abból ered, hogy mi lesz, ha elszakítja, elveszti Istenével a kapcsolatot, ha hibázik, ha bűnbe esik, ha elbukik. Ember is, egy a többiek közül, hiszen semmilyen különleges képessége, csodatévő ereje nincs. Várakozó, aki saját maga és Izrael számára azt a vigasztalót várja, aki majd felszabadít a rabságból. Mind a római elnyomásból, mind pedig a bűnrabságból.

De Simeon idős kora ellenére nem létértelenül, hanem aktívan keresi Istent. Figyel felfelé és befelé, hogy a benne élő és megszólaló Lélek hangját meghallhassa, megérthesse. És lám, egyszer csak ott van a templomban, és kezébe veheti a Világosságot Hozót, az Isten Küldöttjét. Teljesen megnyugszik, szíve megtelik hálával, dicsérrettel Szerető Istene iránt.

Vajon mit kell tennünk, mi kell ahhoz, hogy mi is ilyen Simeonok lehessünk?

1. „Istenfélőnek” kell lennünk, keresnünk kell őt, az igazgyöngyöt, és ha megtaláltuk, féltve vigyázni, nehogy később elragadjanak bennünket olcsó tünemények, múltó vágyak, hibáink, bűneink. 2. Ismernünk kell az igazságot, az eszményt, amelyet Jézus bemutatott, élénk élt, és amelyhez igazítani akarjuk magunkat. 3. Cselekedeteink-

nek harmóniában kell lenniük ezzel az eszménnyel. Ez kemény dió, de a mi döntésünkön múlik, hogy életünk minden napján törekszünk-e előrelépni ebben – hogy mind magunk számára, mind pedig közösségünk, népünk számára építeni, növelni tudjuk Isten Országát. Az országot, ahol a szeretet erejében meg tudjuk osztani azt, amink van, hogy megszűnjön a nélkülözés; ahol segíteni, szolgálni tudunk, hogy a gyengét, a kicsit, az elesettet, a kiszolgáltatottat magunkhoz öleljük, magunk mellé ültessük, ahol békességet tudunk teremteni, barátkozni, hogy egymásnak ne farkasai, hanem testvérei legyünk.

Nem kis feladat ez, de a Lélek minket is megerősít, irányít, biztat, és egyszer csak azt vesszük észre, hogy a mi kezünkben is ott van a Szeretet Országának jövője.

Február 9. — Évközi 5. vasárnap — Mt 5,13–16 — „...lássák jótetteiteket...”

Ezek a mondatok a Hegyi beszédben hangzottak el. Már a helyszín hangsúlyozásával is azt akarja kiemelni a szerző, hogy milyen fontos, messzeható tanításról van szó, amit mindenkinek észre kell venni, senki sem mehet el mellette úgy, hogy tudomást sem vesz róla. Ezeknek a szavaknak az előzménye, a nyolc boldogság felsorolása már jelzi, hogy itt nem az élet köznapi értelemben vett dolgairól van szó, hanem másfajta életszemléletre, másfajta gondolkodásmódra van szükség.

Már a megszólításból is látszik, hogy Jézus a hallgatóiról, illetve kései tanítványaiként rólunk beszél. Tehát ránk gondol Jézus a föld sójaként. A sónak a gyakorlatban kétféle szerepe van: megóv a romlástól, és izzad, élvezhetővé teszi az ételt. Tehát nekünk kell a földet megóvni a romlástól, és élvezhetővé, sőt örömmel élvezhetővé kell tennünk azt. Mi ennek a módja? Sokféle dologra gondolhatunk. Például fel kell emelnünk a szavunkat a másoknak

ártó cselekedetek ellen, még ha ez népszerűtlen, olykor veszélyes is. Nem szabad részt vennünk azokban a dolgokban, amik pusztítják, rombolják a földi életet, és magának a földnek az élhetőségét veszélyeztetik, gondolok például a környezetrombolásra, környezetszennyezésre. Segíteni kell embertársainknak, hogy megismerhessék a boldog élet titkát, azaz megérezhessék Isten szeretetét. A második kép még drámaibb. Az ízét vesztett, széttagozott só azt mutatja, hogy a feladatát nem teljesítő tanítvány nem teljesítette küldetését, és nem nagyon számíthat Istentől dicséretre. És itt nincs is szó arról, hogy lenne kibúvó, magyarázkodási lehetőség, mentség a küldetés elszabotálására, mint ahogy sokan gondoljuk.

A következő képben a világosság-hoz hasonlít bennünket Jézus. Miért is? A fény utat mutat a sötétben levőknek. Ezt kell nekünk is tennünk: a körülöttünk élőknek utat mutatni a bol-

dog, tartalmas életre. Sőt úgy kell világítanunk, mint a hegyre épült városnak, tehát közelről-távolból látható legyen a jézusi út. Jézus jól ismer bennünket, ezért is mondja, hogy nem szokás a fényt a véka alá rejteni, tehát nekünk sem szabad eltitkolni, elrejtteni a Jézustól tanult örömhírt, hanem bátran kell hirdetnünk, megvallanunk. És ezt az útmutatást kell alátámasztanunk jócselekedetekkel, karitázmunkával, hogy igazoljuk szavainkat. Tehát nem az a fő cél, hogy karitáskodjunk, az csak az eszköz a hitvallásunk, hithirdetésünk szolgálatában, hogy a közösségbe gyűjtési erőfeszítéseink hitelesek legyenek. Ezt a mások felé fordulást, segítést úgy kell tennünk, hogy azok is magasztalják Istent, akik látják, s ne csak azok, akikkel a jót tettük. Tehát a feladat nem kicsi, szóval nekünk való, jó kihívás.

Segíts, Istenem, hogy a tőled jövő kihívásokat megértsem, és igyekezzem azoknak életemben megfelelni! Ámen.

Február 16. — Évközi 5. vasárnap — Mt 5,17–37 — A törvény teljessége

Törvény (17-20. v.). – Az Ószövetség számára a törvény az egész vallási és közösségi élet kinyilatkoztatott vezérfonala. Jézus nem azért jött, hogy megszüntesse a törvényt, hanem hogy teljessé tegye. Az igazság válás nem a törvény formális gyakorlásából fakad. A Jézust követők megszabadulnak a törvény szolgaságából, és eljutnak Isten gyermekeinek szabadságára. A törvény számtalan rendelkezése helyett a hívő embert Jézus törvénye köti, amely a szeretet parancsában – adásban, szolgálatban, szelídségben – teljesebbé válik. A törvények mindennapi életünkben is fontosak, hiszen nélkülük nem tudnánk harmóniában élni. De megvalósításuk csak akkor hiteles, ha nem elvárásból, illemből, kényszerből, hanem belső meggyőződésből, önazonosan gyakoroljuk azokat.

Harag (21-26. v.). – „Egy autó egy másikat próbált megelőzni egy vidéki mellékúton. De egyik vezető sem akarta elengedni a másikat. Egymás mellett haladva versenyeztek, küzdve a győzelemért, haragtól fűtve. Egyikük sem vette észre a harmadik autót, amelyik szemből közeledett, csak akkor, amikor már túl késő volt.”

Mindennapi életünkben talán nem túl gyakori az ilyen végzetes harag. A harag egyébként természetes érzés, amely

csak néhány másodpercig tart, aztán elpárolog. A baj akkor kezdődik, ha fel-fűjjük vagy elfojtjuk. Az elfojtott harag lezáratlan üggyé válik, és általában nem a megfelelő helyen bukkan fel. Gyakran annyira félünk saját haragunktól, és annyira mélyen tagadjuk, hogy már nem is vagyunk tudatában. A haragnak nem kell rettenetes szörnynek lennie, amely felemészti életünket, csupán érzelmeink egyike. Fel kell szabadítanunk a haragot, hogy emlékezzünk arra, ami jó nekünk és bennünk, és az is fontos, hogy a másik iránti jó érzéseket is kihozzuk magunkból. Ez ad lehetőséget arra, hogy a békességteremtés eszközeivé váljunk.

Házasság (27-32. v.). – „Aki szeret egy embert, mindörökké remél benne.” (Gabriel Marcel). Ha szeretünk egy embert, mindig remélünk és bízunk benne. Ha egy feleség azt hiszi, ismeri férjét, ha mintegy felvette a leltárba, leletei vannak róla, osztályozta és kategorizálta, akkor már nem szereti. És ha egy férj azt hiszi, ismeri feleségét, ha már nem tartja szükségesnek, hogy figyelmesen megnézze, meghallgassa, ha beszél, és beszéltesse, ha hallgat, ha már semmi újat, váratlant nem vár tőle, akkor már nem szereti.

Mit ígértünk egymásnak házasságkötéskor? Hogy együtt maradunk akkor

is, amikor már nem szeretjük egymást? Vagy hogy mindig szeretni fogjuk egymást? Vajon személynek vagy intézménynek ígértünk-e hűséget? Házasságunk élő, építő-e még?

Eskü (33-37. v.). – Az eskü a régi népeknél a bizonyításnak az a módja, amikor valaki rosszat kíván magának arra az esetre, ha nem mondana igazat, vagy nem tartaná meg a szavát. Izrael fiai körében ezért nemegyszer ugyanazzal a szóval utaltak az esküre és az átokra. A hamis eskü nem tartozott a ritkaságok közé, de ezt a törvény tiltotta. A rabbik igyekeztek az esküvel való visszaéléseket meggátolni, aprólékosan kidolgozták az eskü érvényességének feltételeit. Velük szemben Jézus azt tanította, hogy egyáltalán ne esküdjünk. „Beszédek legyen: igen, igen, nem, nem!” Jézus teljes egyenességet kíván tanítványaitól és mindnyájunktól. Amit gondolunk, mondunk és tesszünk, legyen tiszta, őszinte és egyértelmű.

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, és legyen bátorságunk mindennapi döntéseink igaz megfogalmazásához, megcselekvéséhez, hiszen a mai világ „talán”, „lehet”, „esetleg”, „még nem tudom” stb. mentalitása közepette Isten példamutatásra hív minket.

Február 23. — Évközi 7. vasárnap — Mt 5,38–48 — „Szeressétek ellenségeiteket!”

Csak a megtért, az Istennek odaadott ember tud helyesen szeretni. Az, aki-ben élő, gyakorló módon jelen van Jézus tanítása. Ehhez az élő, gyakorló hit-höz kapunk ma útmutatást.

Ebben a szakaszban Jézus nagyon pontosan megfogalmazza a megtért ember viselkedését: „Ne szállj szembe a gonosszal, hanem ha megütik jobb arcodat, fordítsd oda a másikat is!” Nem is az

a lényeg, hogy hogyan modellezzük a különböző szituációkat és azok megoldásait, hanem az a legfontosabb a számunkra, hogy a Jézustól tanultak feltörnek-e belőlünk különféle élethelyzetekben. Túl tudjuk-e haladni ösztönös válaszainkat? Ma is az az emberiség nagy kérdése, hogy át tudjuk-e lépni a régi parancsot: „Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet!” Jézus adja meg a megoldást, amellyel ebben a szakaszban erőteljesen felszólít bennünket: „Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért!”

Ezt a döntést mindenkinek személyesen ki kell érlelnie és meg kell hoznia önmagában. Ennek nemcsak a személyes életünkre, hanem a társadalomra is hatása lesz. Ma már egyre inkább értjük, hogy a gyűlölet nem vezet megoldásra. Jó megoldásra csak a mindenek ellenére való szeretet, az irgalmas, adni tudó, anyai szeretet vezet. Ez a jézusi szeretet folyamatos fejlődésünk záloga, ami egyben a Jézus által megadott cél eléréséhez is vezet: „Ti olyan tökéletesek legyetek tehát, mint mennyei Atyátok.”

Az élet nap mint nap „helyzetek” elé állít bennünket. Legyenek ezek banális vagy életbe vágó helyzetek, tudjuk-e őket jézusi módon megélni?

Március 2. — Évközi 8. vasárnap — Mt 6,24–34 — Gondtalanság, nem pedig gondatlanság!

A mai vasárnapon könyörgőnap van a világ éhezőiért, szerdán pedig Hamvazószerda szigorú böjti előírásával elkezdődik a nagyböjti időszak az egyházi évben. Napjainkban a jólétben élők számára a böjt, az éhezés legfeljebb a fogyókúra céljából vállalt lemondást jelenti. Vagyis önző, a testkultuszt szolgáló magatartás ez. Ezzel szemben Jézus felhívása az éhezők iránti szeretetből történő segítségnyújtásra irányul. A magamtól megvont javakat a rászorulókhoz kell eljuttatnom.

Jézus evangéliuma egyértelmű döntés elé állítja hallgatóit. Szerinte csak az istenszolgálat méltó az emberhez. Ez az emberszolgálat jelenti – viszont a mammonszolgálat, a pénz istenítése Istentől és embertől egyaránt elfordít.

Jézus biztosítja az Isten Országát, igazságát, akaratát keresőket, hogy nem maradnak szükségben, ha űrá hagyatkoznak. Ahogy a Teremtő biztosította az ember alatti világnak, az állatoknak és a növényeknek létezésük feltételeit, a munkára képes ember sem marad megélhetés nélkül. Akkor miért van munkanélküliség és éhezés a világon? – kérdezzhetjük. Nyilván nem Isten hibájából, hanem az ember önzése, bűne, szeretetlensége miatt. Szabad döntése alapján képes az ember a javak igazságtalan elosztására, kevesek túlzó birtoklására és sokak kifosztására. Gandhi szerint mindaddig tolvajok vagyunk, amíg fenntartjuk az egyenlőtleniséget.

Jézus követőinek azért nem szabad aggodalmaskodniuk a megélhetés és a holnap miatt, mert olyan közösségekben lehetnek, amelyben az egymás iránti szeretet által megvalósul Isten gondviselése. Ez a gondtalanság azonban nem menthet fel a világ éhezőiért való gondban levéstől. Vagyis nem mehetünk el segítő tettek nélkül a kitiszítottak mellett, ahogy az irgalmas szamaritánus példabeszédében a pap és levita tette, hanem a gondoskodó „idegen” példája a követendő. Böjtöt, önmegtagadást, lemondást tehát értük és érdekünkben kell gyakorolnunk. Nemcsak a Nagyböjtből, hanem valahányszor csak találkozunk az éhezőkben és minden más szükségben levőben minket megszólító Krisztus királlyal.

Március 9. — Nagyböjt 1. vasárnapja — Mt 4,1–11 — Az emberi Jézus

„Gondolkodom, tehát vagyok” – hirdeti a filozófus Descartes. Vagyis az emberi létezés alapvető tulajdonsága az ismeretszerzés mellett a kételkedés, a választási és döntési képesség. A vallás nyelvén ez a megkísértettség, amely megszemélyesítve a sátán műve. Ebből Jézus is részt vállalt emberré levésével. Arról nem írunk az evangélisták, hogy nyilvános fellépése előtt milyen kísértések érték. Am Lukács megjegyzi, hogy a mostani próbatétele után csak egy időre hagyta el a vádló = szétdobáló = sátán (vö. Lk 4,13). Azaz nem szűnt meg gondolkodni, kételkedni, döntéseket hozni, még akkor sem, amikor biztos volt útjában. Amikor Péter apostol szembeszállt vele szenvedésbejelentése okán, megkapta tőle a „sátán” minősítést, mert nem Isten tervei szerint gondolkodott (vö. Mt 16,23).

Jézus 40 napos böjtje végén történő megkísértésének szemléletes bemutatása azt a szellemi küzdelmet ábrázolja, mely küldetése végrehajtásának lehetséges módjairól szól. Jézus Atyjával megbeszélte célja Izrael népének, majd apostolai révén az egész világ Isten Országává alakítása volt.

Hogyan lehet ekkora közösséget létrehozni? Gondolatvilágában nyilván felmerült a korabeli világi, királyi-császári minta. A római birodalom urainak alapelve a „kenyeret és cirkuszt” adás volt.

Kézenfekvő megoldásnak tűnt az éhség ellen a test táplálása, akár a kövek kenyérré változtatásával is. Ő azonban fontosabbnak tartotta a lélek táplálását Isten akaratának tanításával. Döntésének helyességét igazolta a kenyérszaporítás kockázatos csodája, amely után

a jóllakottak királyukká akarták kiáltani.

A cirkuszt egy bibliai zsolotárírdézet is alátámasztotta. Vakmerő látványos tettel tapsot és csodálatot kiváltott volna ugyan, de követőkre nem számíthatott. Isten elgondolásával szembeni próbatételnek élte meg ezt a lehetőséget. Későbbi számos csodája ellenére sem álltak ki mellette Pilátus előtt. A hatalomtól való félelmükben Barabást választották!

A római világ országait, népeit a légiók megfélemlítő hadereje tartotta össze. Jézus nem borult le az erőszak előtt, hiszen a szeretet Istenét imádtta és szolgált. Elűzte a sátáni gondolatokat, és méltán részesült Isten angyalainak szellemi szolgálatában. Így adott példát és lelki erőt a szeretet isteni útján járásra, és más utak kísértésének elutasítására.

Március 16. — Nagyböjt 2. vasárnapja — Mt 17,1–9 — Az isteni Jézus

Napjaink szépségkultuszának varázsszava a kisugárzás. A szépségversenyeken megmérettetők a testi adottságokon túl az intellektusukkal és a lelki harmóniájukkal nyerhetik el az első helyet. A külső és belső megelégedettség összhangja teremti meg a jó és vonzó kisugárzást. A pozitív gondolkodás és az empátia mellett a szeretet adása teljesíti ki az embert. Vagyis „értsük meg a másik embert, és sugározzunk feléje szeretetet. A szeretet a legnagyobb erő az univerzumban, ugyanis erre születünk. Segítsünk másokon! Minél többet segítünk, annál többet kapunk majd vissza az életben. Persze az adás örömeért segítsünk, ne azért, hogy visszakapjuk” (internet-cikk a kisugárzásról).

A kisugárzást az aura biztosítja, amely a fizikai testet körülölelő energiamező. Ezt szabad szemmel nem lát-

ható, de érzékelhető fénygyűrűk alkotják. A legkülsőbb, a legfinomabb rétege az isteni test.

A mindent megérteni és megmagyarázni akaró modern emberhez talán ilyen tudományosnak tűnő nyelven lehet közel hozni Jézus színváltozását. Hiszen a hegyen történő átváltozása: sugárzó arca és ragyogó ruhája – három tanítványa számára – istenségének megnyilvánulása volt. A fényes felhő az Ószövetségen felnőtt hívőknek az Egy Isten közelségét jelentette. Imádságában Jézus ebbe a mennyei fénybe öltözött, és szeretett Fiának nevezte őt a Mennyei Atya szózata. Mózes és Illés megjelenése pedig arról tesz bizonyosságot, hogy az imádkozónak a szellemvilág is átjárhatóvá lesz. Az imádkozó Jézus istentapasztalatának kisugárzása örömmel és félelemmel töltötte el tanítványait. Az-

zal a jó érzéssel, hogy a mennyei világ részesei lehetnek, ahol szeretnének örökre lakni. Ugyanakkor Jézus isteni nagysága mellett a saját emberi kicsiségük tudata félemlíti meg őket. Jézus megérintő gesztusa és bátorító hangja gyógyító szeretetenergiaként sugárzik rájuk, és visszahelyezi övéit az isteni világból az emberi szenvedés és mulandóság világába. Az örök isteni szeretet megtapasztalása mint életük végső célja maradhatna meg bennük, ha így tudnának imádkozni, és adna erőt Jézus követéséhez, ha elfogadnák szenvedésének tényét. A halálán győztes Krisztusban való hitük növeli majd fel Pétert és társait az isteni Jézus megvallására.

Hol tartok az istentapasztalat útján? Vannak mestereim, akiknek fényében jó megfürödnöm? Szívesen tartózkodnak környezetemben embertársaim?

Március 23. — Nagyböjt 3. vasárnapja — Jn 4,5–42 — Az Istenhez vezető Jézus

Az öskeresztények Húsvét éjszakáján az ünnepi liturgia keretében keresztelték meg a Jézus-követésre előkészült felnőtteket. Manapság – égő gyertyával a kézben – ekkor újítjuk meg a keresztségi fogadalmat. Ha vannak jelen keresztelendőek, itt részesülnek a beavató szentségekben. A húsvétot megelőző Nagyböjt III., IV. és V. vasárnapján kerül sor nyilvános vizsgájukra. A szentmisék kezdőénekében Ezekiel prófétát idézzük: „Tiszta vizet árasztok rátok, és megtisztultok bűneitektől, és új lelket öntök belétek – mondja az Úr” (36,25-26). A III. vasárnap első könyörgése pedig így kezdődik: „Készítsd fel választottaidat, Istenünk, neved méltó és értelmes megvallására...”

Az evangéliumban szereplő Jézussal találkozott samariai asszony megváltozása mintát ad a katekumeneknek a megtérésre és a hitvalló életre. Aki nyi-

tottan szóba áll Jézussal és igaz képviselőjével, az eljuthat az istenhitre és apostoli küldetése felismerésére. Hogyan is cselekedett Jézus? És mit vár el követőitől?

Fáradtan, éhesen és szomjasan is kapcsolatot keres, és szóba áll az idegen, sőt ellenséges érzületű asszonnal. Ráadásul – kisebbé téve magát – kér tőle: „Adj innom!” Ezzel elindítja a beszéd fonalát. Nem hagyja abba célirányos mondanivalóját akkor sem, amikor a nő az anyagvilág szintjén igyekszik megmaradni félreértéseivel: „Zsidó létedre hogyan kérhetsz tőlem... vödörd sincs... Honnan volna élő víz?” Jézus pedig következetesen lelki magasságokba emeli: „Ha tudnád, ki az, aki kér... élő vizet adna... az örök életre szökellő vízforrás lesz benne.” Így kelti fel benne az őszinte megnyílás és az újjászületés iránti vágyat. Megtudjuk, hogy kerül

az embereket, mert szembesíthetik bűnös kapcsolataival. Jézustól elfogadja életmódja kritikáját, de még megpróbál kitérni a zsidók és a samariaiak eltérő istenimádási helyét felemlítve. Jézus feltárja előtte közössége jövőbeli imádását: „Lélekben és igazságban imádják az Atya-Istent”, és saját messiási voltát: „Én vagyok az...!” Az asszony az új felismerés örömeiben ott hagyja múltját jelképező korsóját, és apostola lesz háza népének. A Jézussal való megismerkedés után ők is meggyőződnek arról, hogy „Ő a világ Megmentője!”

Az első vizsganap áldozás utáni könyörgése így kezdődik: „Kérünk, Istenünk, tedd eredményessé bennünk megváltásod művét, hogy akiket majd a keresztség örök életet adó szentségében részesítesz, segíts azokat kegyelmeddel, hogy arra el is jussanak, Krisztus, a mi Urunk által.”

Március 30. — Nagyböjt 4. vasárnapja — Jn 9,1–41 — Megvilágosodás és világítás!

A felnőtt keresztségre készülők második vizsganapján az Egyház így imádkozik: „Mindenható, örök Isten, gyarapítsd Egyházadat mindnyájunk örömére, hogy azok, akik a földi életre megszülettek, kegyelmedből újjászülessenek a mennyei életre!”

A vakon született kétszeresen is hátrányos helyzetűnek számított. Hiszen nemcsak a napvilág volt elzárva előle, hanem kortársai bűnösnek, azaz Istentől megvetettnek is tartották. Jézus tanítványai is ilyen előítéletesen gondolkodtak, noha Jézus munkálkodásának ideje hamarosan lejár, és nekik kellene folytatniuk művét: a hit világosságára elvezetni minden embert. Jézus már nem magyarázkodik, hanem cselekszik. Ő, a „világ világossága” – mint Isten küldötte – megadja a látást a testi-lelki sötétségben levőnek. A szombatban tilos munkával (sarat csinál, megkeni vele a vak szemét) ismét aláhúzza, hogy a szombat van az emberért, és nem fordítva. A „küldött” nevű tóban való megmosakodás megnyitja a vak szemét, és az megvilágosodottá, látóvá és világítóvá válik. Utalás ez a vízben való bemerítés (= keresztelés) szertartására, amelyben megtisztulás, megvilágosodás és hitvallásra felszólítás („Most világosság gyűlt benned Krisztus által. Úgy élj ezután, mint a világosság fia!”) történik.

A továbbiakban megtudjuk, hogyan terjed el a csodás gyógyulás híre, kezdve a szüleitől a szomszédokon át a farizeusokig. A kihallgatások nyomán egyre jobban megvilágosodik értelmileg is, és mind bátrabban száll szembe a kételkedő és vádaskodó vallási hatalommal. Prófétaának tartja, és Istentől igazoltnak mondja Jézust. Még a kiközösítést is vállalja érte, vagyis hisz annak, aki ilyen jót tett neki.

Jézus nem hagyja magára az érte szenvedést vállaló hitvallót. Megkeresi, és kinyilvánítja neki személyének titkát. Ezzel elvezeti a benne való hitre, ahogy majd a követői is ezt teszik a megkeresztelt új tanítványokkal. Ugyanakkor nyilvánvalóvá teszi a megvilágosultak Vele való sorsközösségét, az üldözések vállalásának szükségességét, hiszen az idők végéig lesznek a látókkal szemben elvakultak, a sátán vakságában megmaradók.

Mindenesetre értük szól a keresztelendőek második vizsganapjának könyörgő imája: „Jóságos Istenünk, lelkesítsd mindig családodat: te vezesd jó útra, ha tévelyeg, te óvd kegyesen, ha jó úton jár, és te kormányozd örök szeretettel, hogy elérje az üdvösséget, Krisztus, a mi Urunk által.”

